

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

COSES DE LA SETMANA

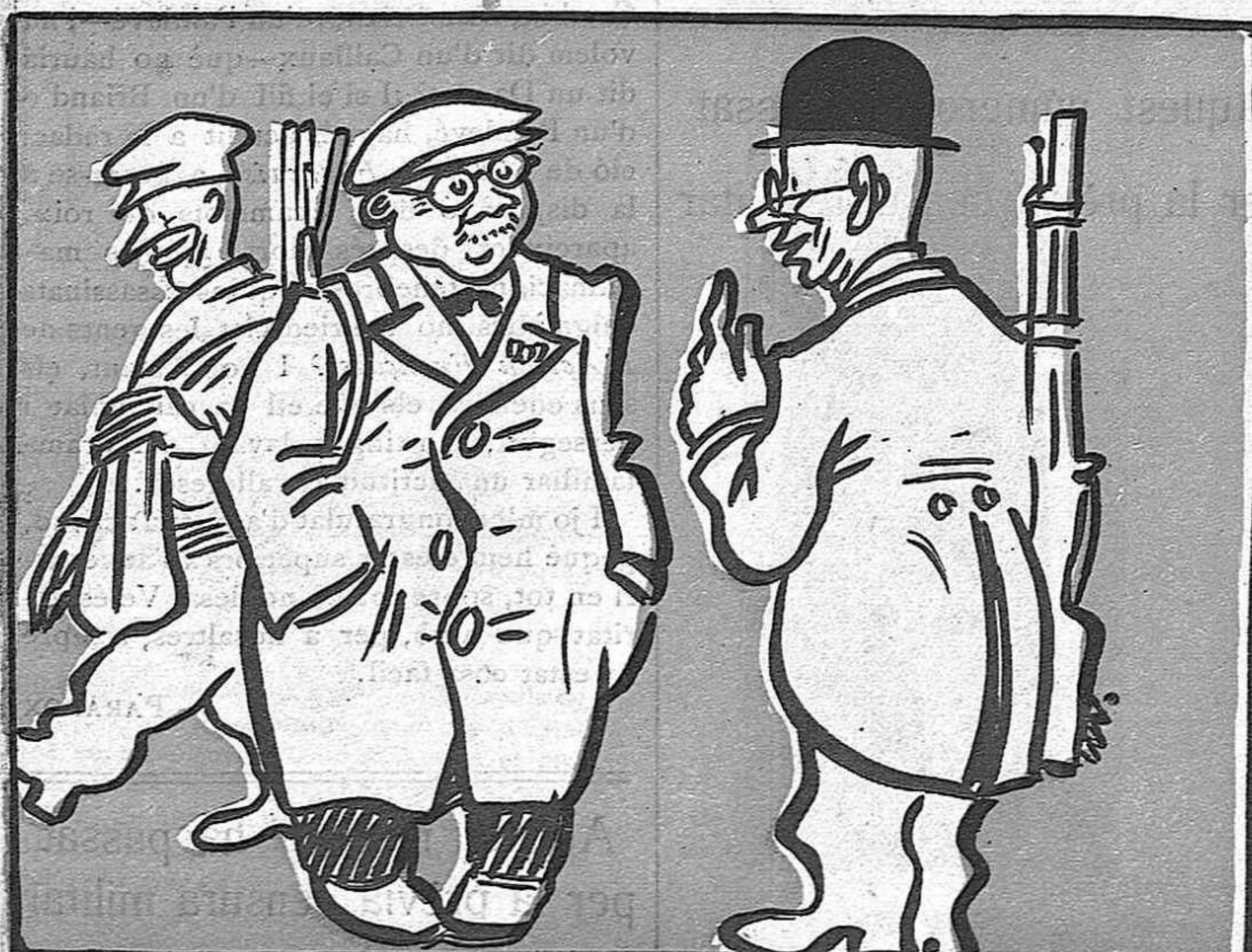
ELS HUMILS —A cuantos banquetes estuviste estos días?
—En muchos, pero de puertas afuera!

REFLEXIONS —Mira, noi, que amb tant banquet, s'arriba a patir de l'estómac!

PEL·LÍCULES —Ai, que patirem amb aquesta gent tan mudada!

EL BON SOMETENISTA. —Em sembla que aquí a Barcelona no caçarem més que al un consticuat!

Salvar-se de l'estranyesa

Els pobles—i al referir-nos als pobles, no volem significar la constitució topogràfica, sinó la constitució humana, que fa veritable i efectiu el Poble—tenen un enemic més gran i terrible que les guerres—les amb una nació estrangera i les humils—les opressions, l'esclavatge, la dominació d'un poder foraster, la fam i la misèria.

Aquest enemic és l'estranyesa, i és un enemic tan perillós com el còlera o la febra groga. Tenen lloc certs fets, certs aconeteixements, en la vida dels pobles, que sumeixen a la multitud—al poble en si—en la més absoluta estranyesa. Els pertorbadors usen aquesta estranyesa com la més terrible i eficaç de les armes, ja que saben, que quan el poble desperta del seu estat somnolent, provocat pel fet, per l'aconeteixement imprevisit, es troben lligats de peus i mans al poder que es creia ínfim i ha devingut formidable.

Aquesta arma de l'estranyesa és una arma jesuítica, hipòcrita per essència i potència, de la que convé salvar-se. Això es consegueix d'una manera: posant atenció en els esdeveniments que afectin a la vida del país, estan sempre, de nit i dia, amb la mirada atenta. Aquesta ha d'ésser, tan sols, la vostra salvació.

L'afer Daudet

El fill d'En Lleó Daudet, el quefe dels monàrquics francesos, famós per les seves virulències, va ésser trobat mort en un taxi amb el cap atravesat per una bala. El suïcidi era patent. Ho han reconegut la premsa, la policia i el seu propi pare, al recollir el cadàver. Però a l'endemà de l'enterrament, un diari anarquista, *Le Libertaire*, llença una fulla extraordinària, explicant que el jove Daudet, jove de quinze anys, amb apariències de vint, havia estat en la seva redacció, declarant-se anarquista i disposat a l'acció violenta. Havia dei-

rat uns manuscrits. A l'endemà es matava, i els redactors de *Le Libertaire*, aprenien que aquell xicot estrany i anònim era el fill d'En Lleó Daudet, el quefe dels contra revolucionaris. En la declaració de *Le Libertaire*, hi havia la joia de presentar com anarquista tràgic al fill del gran reialista. Naturalment, a l'endemà, En Daudet, apareixia dient que el seu fill havia estat assassinat.

Felip Daudet era un malalt. Hi ha, doncs, en aquest drama una pertorbació i un suïcidi. Nosaltres no hi creiem en les idees anarquistes d'En Daudet—mentre els documents i les investigacions no demostrin lo contrari—sinó en la seva bogeria que el va empènyer a la fuga de la llar paterna, primer, després a la redacció anarquista, i finalment, al suïcidi. Però subratllem la pertorbadora incongruència, de que el perseguïdor d'anarquistes, socialistes i republicans, el gran delator, el quotidià confeccionador de folletins, on tota la França republicana apareix com una multitud de traidors i de concupiscents, presència la mort del seu fill, fora de totes les lleis que ell preconitzava. Felip Daudet, el fill d'En Lleó Daudet, era, al menys aparentment, i en unes jornades tràgiques, anarquista, i es matava en ple carrer.

Repetim que En Felip Daudet era un anormal i que l'anormalitat el va portar a *Le Libertaire*, i a la mort. Tot queda contingut en un cas corrent de vesània, si es tractés d'un jove desconegut. Però ell era un Daudet. Ell era el fill del defidor de l'honor, de l'autoritat i de la mesura. I bé, si es tractés del fill d'un adversari, d'un Terry, d'un Dubarry, d'un Catchin, d'un Briand, d'un Painlevé—i no volem dir d'un Caillaux—què no hauria dit un Daudet? I si el fill d'un Briand o d'un Painlevé, hagués acudit a la redacció de *L'Action Française*, a posar-se a la disposició dels «camelots du roi», apareixent després mort, quines maquinacions tenebroses, quins assassinats enigmàtics, no haurien vist les gents de *L'Action Française*? I no obstant, els seus enemics, els que ell ha calumniat i perseguït, han tingut davant del drama familiar una actitud cavalleresca.

I jo m'he congratulat d'aqueixa actitud, perquè hem d'ésser superiors a l'adversari en tot, sobre tot en noblesa. Ve és veritat que això, per a nosaltres, sempre ha estat cosa fàcil.

PARADOX

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Aquest número ha passat per la censura militar

i de conill casolà,
ara a menjar ravioli
amb molt burro de Milà.
Ara a cantar l'Estradella
per treure's l'ensopiment
i a ballar la tarantella
de llevant fins a ponent.
A parlar del comte Murri
i En García, el general,
i del artista Canturri
que és un xicot molt com cal.
A exaltar aquell poeta
que sap volar de debò;
al immortal Rapagueta,
dramaturg i aviador.
A canviar desseguida
el nom que du el fasolet;
paraula a Itàlia, polida,
que ha inspirat més d'un sonet.
I en preludiva una sardana
de les que fan deixondí;
cridar: Xú, la Mariana!
i beure un traguet de vi.
Però abans de tanta brega,
perquè no ens moguint un vol,
arreconar, car fa pega,
el nom que porta el mussol,
no fos cas que en Mussolini
se'n arribés a adonà
i es pensés el molt ladini
que el volíem molestà
Cosa que fóra de doldre
ara, en aquesta ocasió
que ha sigut arribà i moldre
la italianització.
En Fabra té de trobar-lo
el mot; ei, vull di En Pompeu,
i si no sap batejar-lo
el mussol, perdi l'empleu.

OCELLS DE BANC

III

El quefe de secció

Es l'ocell que dona més voltes a la gàbia, no perquè els ocelllets estiguin ben apeixats d'escaiola i no els manqui aigua, sinó perquè, si el senyor quefe dona forces queixes an aquell director de les ulleres tremoladisses, sempre serà per el quefe un honor i un grau més a la llista de la raspalladora.

Per ésser bon quefe de secció, es necessiten dues coses imprescindibles: molta barra en posar bé les potes i una cara groixuda per a rebre un joc de bofetades. Perquè, els ocells de Banca, quan han perdut la paciència i veuen que el piupueig, no condol ni causa llàstima, comencen a ésbategar les ales, i, fills meus!, sempre he vist que el qui ha rebut ha sigut el quefe.

Tal com estan les gabioles bancàries avui dia, que són les mateixes formes de vint anys enrera—malgrat la modernització i l'electricitat, veureu a l'oprimit dependent mirant de reüll al jefe, com desitjos de menjar-se'l eru i amb cervellets de bè si pogués.

Enjo en coneixia un de quefe, que així que va rebre la Reial Ordre de la Direcció que se li posaven galons de mando, li vingué un rodament de cap, que si no hi som a temps els merlots, ens cau de les canyes...

L'home, lo primer que va veure al rebre el golpa, fou el calaixó de panis i després allò de dir als seus esclaus: *Haga usted eso. Vaya usted aquí, allá...*

Fins el deixaren pujar a l'ascensor, no pel gruix que feia, perquè no menjava tot lo que volia i a les hores que volia, sinó perquè, com bon recader de notes i guanyador de raspalls, es feu digne d'aital càrrec. La seva secció era talment, no una bassa d'oli, sinó altra mena de bassa més pudenta. Però, era el quefe, i tots havíem de fer-li la gara-gara; aquesta mena d'hipocresia que així que entrem a la gàbia ens ho encomanen, per a que no ens rebelem mai de la vida.

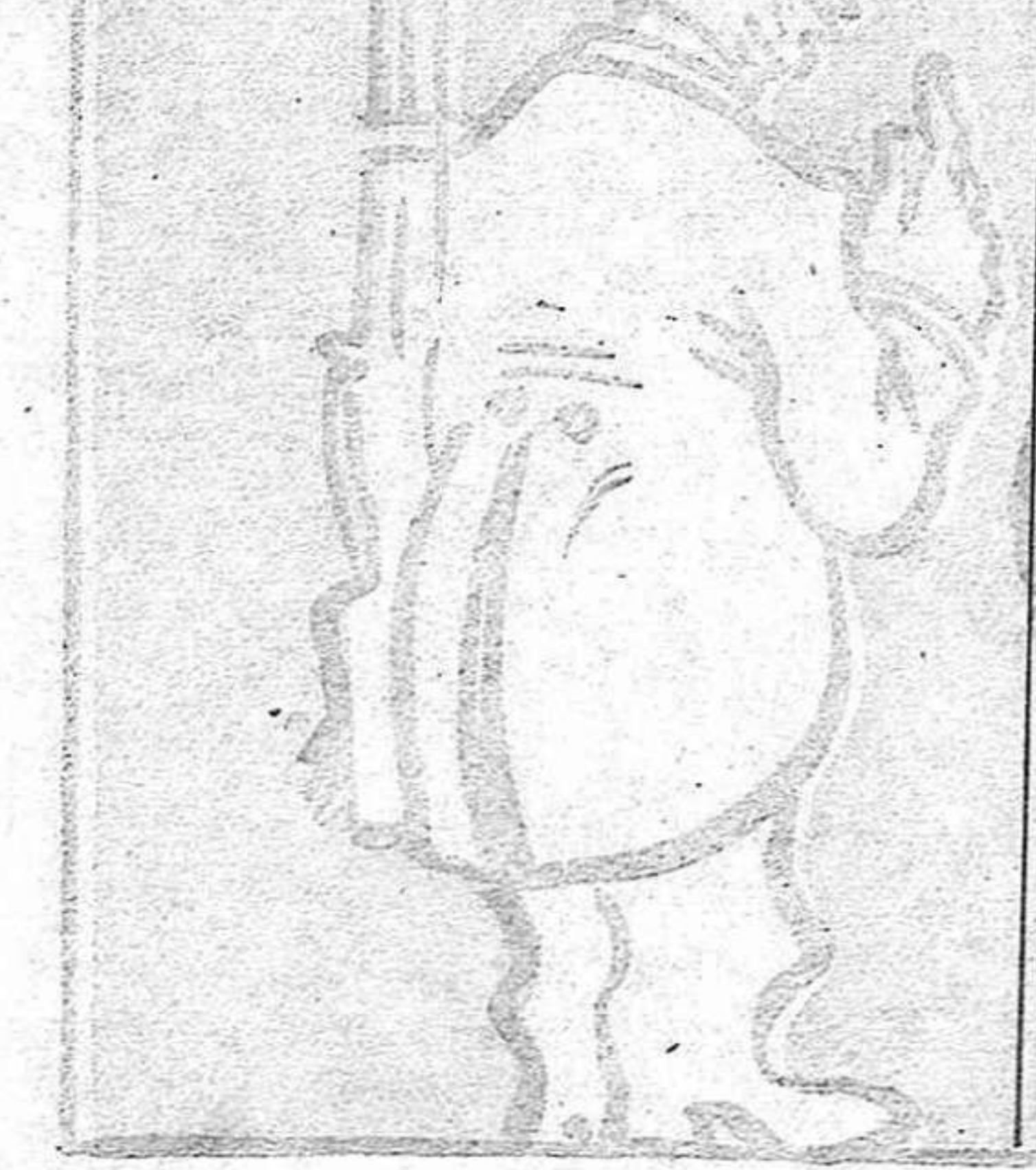
No hauré sentit a dir mai de la vida, i això honora als ocells de Banc, que un dependent hagi mort al seu superior: més aviat ha passat que els superiors han arrencat el plomissol als dependents, a força de picades i potades.

El quefe, si un el sap amansir, com feia jo, que a la setmana em gastava seixanta cèntims amb puros de vint, li

ITALIANITZACIÓ

La influència italiana
aviat es farà sentí
a la terra catalana,
cosa que m'agrada a mi,
car per una estranya història
que em contaren de menut,
no sé de quin príncep Dòria
a Catalunya vingut,
porto dintre de les venes
unes gotetes de sang
que, està clar, ni es nota apenes,
però, tinc de ser-vos franc,
sia per dites gotetes,
o altre motiu qualsevol
totes les italianetes
trobo maques com un sol.
Al Dant i al Petrarca admiro,
sò un fanàtic de Rafael,
per veure Roma, sospiro
tant, com per anar al cel.
A En Garibaldi venero,
m'agraden els macarrons,
i al'hivern em desespero
per no tenir patacons,
car l'òpera italiana
em té tan obsessionat,
que a voltes pateixo gana
per anà al «Liceo», mudat.
Tot cap a Itàlia m'inclina;
res, sò un italià per sé
si fins es diu Caterina
la meva bona muller!
Sent així, és clar, no m'atzara
la italianització
que crec renovelladora
per a la nostra regió.
Ja em tenim prou d'altos!

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

EL BON SOMBENTISTIA.—Em sembla que s'ha acabat el bon sombentista.

—Al que patim amb aquesta gent tan...

deia que era un segon pare, que tenia un cor més ample que el *redondel* de les «Arenas», en feia lo que volia; però, això sí, sense mai dir mal dels ocellons de gàbia, sense raspar-li la llengua a l'americana bon xic velleta per l'ús intern i extern.

Un quefe, aspira a ésser més; sempre pensa mal del director i calla; vol ésser apoderat i espera carn morta per l'ascens; té ganes de firmar i posaria la firma fins al peu de tots els borradors amb esmenes i tot, i quan veu l'immediat superior passa dues hores signant lletres, l'enveja se'l menja i es va esgrogueïnt, passant moltes vegades que el fel en lloc de sobre exir-li, se li reclou a dintre i acaba patint de poagre...

Pobre ocell, que du el bec bon xic brut de tant rescar-lo a la llauna! Quan aneu an aquests Bancs, que el mateix saben endosar accions que acaben per a fer-te una mala acció, perquè les cases fan un *puj* crudel, fixeu-vos amb l'ocelló negre, sentat en taula apart, com si fos mossegat.

N'hi han de bons; d'aquests que piulen baix, molt baixet, però els polls els maten, i moren amb l'admiració de l'ocellada. Els Concellers Directors, no es gasten per ell sis pessetes per dir-lòs una missa, seria una *merma* a la repartició de beneficis caritatius accionistes.

Vareig conèixer a un quefe de penal —vull dir, de Banc— que quan l'apoderat (que li deien els esclaus, *senyor Besalina*, perquè era dolç com un italià macarró) donava una ordre per a complir, el bon home amb els ulls de llàstima, entrava a la secció i ens deia:

—Mirin, senyors, avui a la nit, hem de vetllar. Jo ho sento, però no puc fer-hi més, ho dic perquè ho vol el *senyor Besalina*.

Altres quefes, estan contents, i és al revés d'aquest. Quantes i quantes més ordres puguin donar per a que la gàbia s'enrabioli, millor...

Un quefe de secció, mancat d'energia i sense la dona a gust del *senyor director*, és com un seguit de ceros d'una partida fallida.—E. GRAELLS CASTELLS

COSES DE SEMINARI

III

“Ergo” patates

Ja hem vist de la manera insulsa que és perd el temps en un Seminari i com se confeccionen el capellans, aquests capellans panxuts que no poden fer res més que panxa, molta panxa, perquè no fan exercicis mentals per a desenrotllar la massa encefàlica, sinó que fan molts exercicis ventrílics i tot el desenrotllament que hauria de tenir el cervell se'ls converteix en panxa.

Avui veurem el perquè molts d'ells són capellans. Rieu-vos de la vocació, sens volguer dir que la neguem.

Es evident que un home vé a la vida amb ben retallades predisposicions per a una cosa determinada.

Hi ha qui té una predisposició indiscutible per al comerç; qui la té per a les lletres o qui la té per a fer de camàlic. Veureu camàlics que serviren per a advocats, com hi ha advocats que serviren més per a camàlics. Aquests han esgarrat la vocació. Però això de la vocació sempre m'ha fet riure una miqueta en el sentit que si li dona religiosament. En lloc de dir-ne vocació, valdria més que parléssim clar i ens entendriem i en diguéssim «especulació» i, algunes voltes, «covardia».

Jo he vist molts, però molts, seminaristes que passen la carrera bromejant, galantejant fadrines i alguns arriben a majors amb elles; no estudien gens, només criant un os indomable i fan cada dia més inflexible la columna vertebral; no és preocupen de res, ni d'art, ni de ciència; no sabent de res; criant-se incivilitment, mataant temps fent el *tutti* o el *tresillo* en la casa de dispeses. I transcorren els dotze o quinze anys de aquesta faïç, fins que vé el dia que els diuen: «Mira: t'has de tancar vuit dies fent exercicis espirituals per a rebre ordres menors». Aquell home es tanca

en solitud, i trobant-se davant per davant de la sotana que li cau al damunt, tant si li va ampla com estreta, examina el qui és i on va — cosa que mai havia pensat ni un moment — i llavors es dona compte de que les seves inclinacions naturals no són les del sacerdoti, que la seva complexió sensual li diu manifestament que deu ésser un home seglar i nou religiós hipòcrita. Però, aquell home, on anirà? No sap res, no és bo per a res, no es defensarà la vida en res, a no ésser que sigui treballant maquinalment de pic o pala. Té la vida del món ben tancada i li brilla al davant la xocolata i el pa tou d'una futura rectoria i aquell home diu: «En el món seria un desgraciat, en la clerecia un fartaner». *Ergo*, patates!

Es per això que veiem els capellans que fan fàstic, que són mal educats, no saben parlar de res, ni de lo seu; no saben teologia, ni moral, ni humanitats ni res.

Jo he arribat a fer tocar el ridícul a algun d'ells, fins a fer-li negar el dogma de l'infern. Veiem aquestes calamitats sacerdotals que fan pena, vergonya i fàstic; que resen cada dia els *psalms*, aquelles grandeses que fan posar pell de gallina i ells les diuen inconscients com un manobre; que fan el traspàs d'una ànima amb la mateixa fredor com se canvien la camisa i amb el mateix afany que el metge que cobra les visites.

I tot això per mancar d'idealitat, per estupidesa, per negligència, per covardia de no haver reulat abans de ficar-se en el sacerdoti que no és el seu lloc, o per l'especulació de fer una vida mandrosa i improductiva. Per aquell argument solemnia i incontestable de *ergo*, patates!

SALPER

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

TEMES SOCIALS

LA TERRA

Unes paraules bíbliques, diuen: «La terra és de déu». Unes altres paraules burgeses, han dit: «El col·lectivisme vol fer de l'Estat un Déu».

Enfrontades així les dues frases, veritat que prenen un alt i allisonador sentit d'antagonisme?

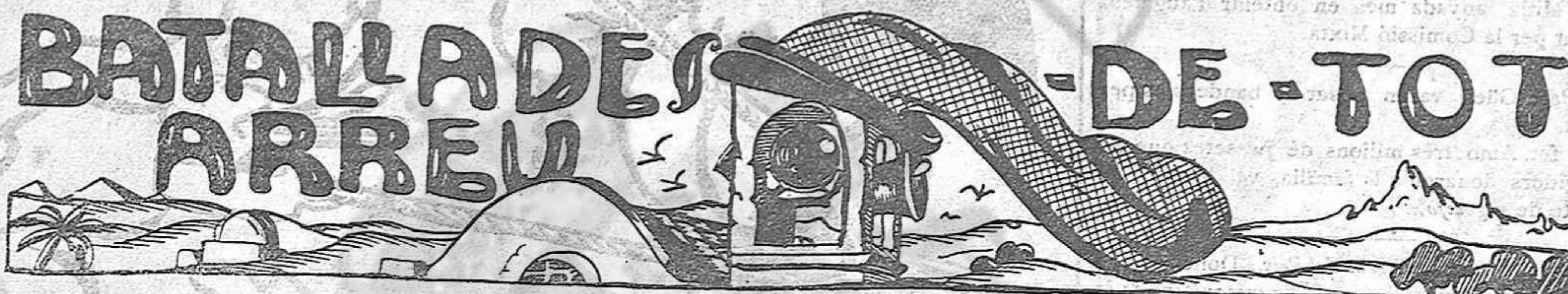
Es comprèn que aquesta ingènua pretesa confessió entre Déu i l'Estat sia, principalment ofensiva, pels que detenten la terra i no volen cedir-ne un pam, mal que el cristianisme ho mani i ells es diguin cristians.

Però, no siguem crudels, tampoc. Ningú ha pretès mai confondre un atribut diví amb una funció estatal. En l'ordre social, les preocupacions místiques si hi tenen algun lloc ha de ésser molt secundari.

Al dir-se en la *Biblia* que la terra és de Déu, s'ha volgut donar a entendre—per a interpretar-ho així, no cal ésser teòleg, sinó senzillament home de bé— que no s'otorgava a ningú el dret de detentar-la en un profit individual; i al proclamar-se que certs idearis socials incorrien en confusions sacrílegues, s'ha volgut reforçar el dret dels que posseeixen la terra.

Però, és que en aquest cas, la veu de Déu i la del poble són la mateixa veu; i existeixen greus raons per a créure que la terra com element natural no ha d'ésser motiu de comerç humà, sinó factor suprem—diví si voleu—de subsistència, talment l'aire i l'aigua i el mar i les muntanyes.

Les «classes directores» cometen un gros erro, menyspreuant el clam popular que puja a traves dels segles, des dels Gracis, fins a la Jacquerie; des del Mont Aventinus, fins a les actuals estepes moscovites...

MASSA TARD O EL NOU MARC ALEMANY

Sobre l'esquelètic marc vell, s'aixeca la lluna del marc nou. S'aixeca massa tard—segons la caricatura—i encara fet, i fet, serà la lluna. Alemanya s'ha rifat dels aliats amb l'incompliment del compromís de Versalles i s'ha rifat del món enter amb la venda de marcs, que avui ja no serveixen ni per a enquadrar quadros. Però, fet i debatut, la rifada ha d'ésser ella mateixa. Avui ja té un vesper esverat que la pessiga de valent, i aquestes convulsions, no són res més que símptomes de desteta. Encara hi ha qui creu que la raça anglo-saxona ha d'ésser la que un dia ha de predominar. Nosaltres ens decantarem a creure que té més predisposicions l'asiàtica que no pas l'anglo-saxona. La raça anglo-saxona no té inven-

se'ls ha apagat el sol i van a les palpentes, completament desorientats i destornillats. El marc vell els ha sigut com una nit engolidora, i ells esperaven que el marc vell els havia d'ésser la redempció a expenses dels demés pobles europeus. El joc ja era fet de temps: Caurà el marc vell, hauran omplert la caixa del tresor i farem sortir el marc nou que ha d'ésser la nostra aurora, el nostre sol redemptor. S'han trobat en que aquest sol els ha sortit molt tard, massa tard! a entrada de nit, i en lloc d'ésser el sol, resulta que és la lluna i se'n hauran d'entornar al llit per força.

L'evolució del món continuarà. La raça llatina acabarà les energies, avui ja és decadent i el vici precipita la seva decadència evolutiva. La raça llatina necessitarà una nova injecció d'una altra raça: (Aquesta és la llei del món) Serà l'anglo-saxona? Em sembla que li passarà com en la qüestió del marc: Se li farà tard i també serà la lluna.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

VON KHAR

Von Khar ha fet fracassar el cop d'Estat bavarès organitzat per Hitler i Lüdendorff contra el Reich, amb el propòsit de restaurar la dinastia dels Hohenzollern.

Pel fet en si, Von Khar ens seria simpàtic, perquè ha tirat per terra els plans d'Hitler

i boig arrebatat i Lüdendorff el prototipus del despotisme encimbellat al Poder.

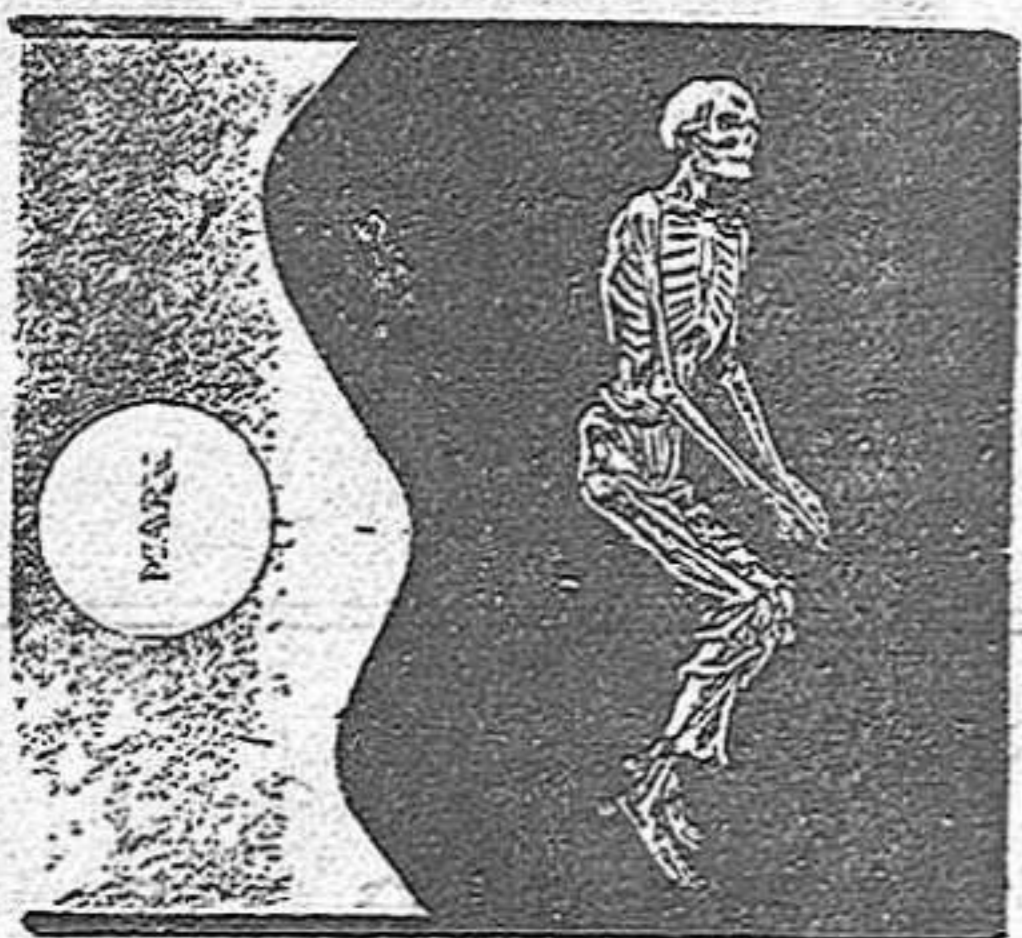
Hitler i Lüdendorff comptaven amb l'ajuda de Von Khar per a portar a terme el cop d'Estat bavarès contra el govern Central. Arribat el moment de la sublevació, Von Khar es posà al costat del Reich i detingué i empresonà a Hitler i Lüdendorff, el primer, detingut en l'Ajuntament de Munich i el segon als voltants de la capital.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÈVIA CENSURA MILITAR

L'han vingut representant tots els governs alemanys de la post guerra i avui el representa un home que es diu Von Khar, amic d'Hitler i Lüdendorff que els ha fet la carícia de sotmetre'ls a procediment riguros.

Von Khar

Massa tard!

(Del *Simp'icissimus*)

tiva pròpia, no crea; s'assimila i perfecciona però no crea. La raça asiàtica crea, malgrat i lo adormida que està en molts punts.

Als alemanys se'ls ha fet tard. Si haguessin guanyat la gran guerra, potser s'haurien imposat amb tot el seu cúmul de barbària; però perden

TEMES INURBANS

La tradició catalana

Salvem, per endavant, el nom de Torres i Bages de reverenda memòria.

El nostre comentari d'avui no és filosòfic, ni ortodoxe, però és catalaníssim.

Volem glosar el *frivol petit succès d'estima*, que han obtingut en nostra dolça Barcelona els concerts per radiotelefonía, ço que ha suscitat novament el conflicte entre el català i totes les moltes altres coses que no ho són de catalanes.

La meravellosa descoberta que ha produït en tot el món, ultra una intensa espectació científica, un vivíssim moviment de curiositat popular, no acaba de fer el pes al nostre gloriosíssim *sanyó Esteve*.

La radiotelefonía ha fracassat a Barcelona, que ha fet fracassar tants homes i tantes coses.

A l'estranger en diuen concerts d'aqueixa ronquera, d'aquets esbufecs, d'aquest seguit de grinyols? Això és una enredada!...

Pocs, ben pocs i ben escullits eren els que l'altre diumenge a l'Exposició no deien o pensaven d'aquesta guisa.

I no podia ésser d'altra manera. Europa ha fracassat una vegada més a casa nostra.

Còm s'ho faria el radiotelefon per a triomfar arreu del món si primer no fracassés aquí?...

Que als Estats Units hi ha vuit o deu milions d'aparells, que a Londres i a París fins les minyones i les porteres senten els concerts per radiotelefonía. Que ben aviat en tindran els negres?

El barceloní s'arronça d'espatlles i somriu ple de irònica majestat...

També aquesta vegada el clam ha estat unànim. No volem radiotelefonía! podrien cridar amb la mateixa coratjosa i frenètica unanimitat que digueren porcs! als ianquis l'any 98 i ens quedarem neutrals, per qüestions de salut, en la guerra, abans de la guerra i després de la guerra. El dia menys pensat s'organitza aquí una Lliga antiradiotelefònica!

Fet i fet, ben escatit i garbellat, hi ha una certa lògica en aquesta actitud rebeca del nostre poble, que no vol altres mals de cap que els que ell mateix es busca.

El bon seny català, com si l'estiguéssim sentint, haurà dit, profèticament, apostòlicament. —Més val que ho deixem córrer per ara; que ho provin els altres, que ho perfeccionin, que li facin pendre remei contra la ronquera, i quan vagi bé i estigui bo, ... ja en parlarem... que no'ns mancarà temps i orelles per a sentir-lo.

Car el nostre seny és així de ponderat i cautelós...

I als que no es conformen i volen lluitar contra aquest microbi antiradiotelefònic que ens ha sortit ara, els direm que ben enraonat, no ens convenen gaire aquests aparells que ho xerren tot a tot el món.

Es com si una família mal avinguda obrís els balcons perquè tothom s'entendés de les seves misèrics.

No, no, decididament, fem bé d'hostilitzar la radiotelefonía...

Això de les internacionalitzacions no ens resulta a nosaltres...

Aquí, en qüestions d'internacionalització no hem passat dels *cabarets* de París, del pa de Viena i de les cafeteres russes. No parlem dels balls americans, perquè això ja sembla tan nostre que ens parlem de tu.

La sort de la radiotelefonía a Catalu-

nya, depèn del grau d'utilitat pràctica que pugui tenir amb el temps.

Es el que deia un pròcer botiguer: —Home, què vol que li digui, a mi parli'm de la màquina registradora; això sí que és un bon invent... i no falla!

TRUC

El senyor Marquès d'Allella, feu detenir a unes noies perquè a la fàbrica Coats i Fabra robaven rodets de seda.

Molt bé, però còm no feu detenir als malversadors de fondos de la ciutat i als directors d'es-corxadors, veterinaris i altres fatídics empleats?..

¿Saben, el senyor Ambrós?
Encara és tan llarg de cos.

Al pont del Dragó (terme de Sant Andreu) piques són les setmanes, que no succeeixen desgràcies.

Fa anys que les autoritats saben les víctimes que ocasiona la deixadessa d'aquesta criminal Companyia del Nord... Però els regidors del districte, com que no hi ha caigut cap parent d'ells, no s'han donat molta perquè s'exigís una forma d'evitar aquesta deixadessa cruel i vergonyosa...

Hem anat a la festa major de Sant Andreu.

El més formós dels espectacles que hi havien a la Plaça de les Palmeres, era, una barraca on hi havien ninots que queien al rebre el cop de pilotes de pell.

El jove encarregat del establiment... volàtil, deia, cada cop que queia un ninot d'aquells:

—Pic!... Cambó!... Lerroix!... Llapissera!... Però, quan la pilota tocava a una dona allevors el xicot deia:

—Aquella que no es pot dir!...

I el públic reia per l'intenció de l'aixerit comerciant de trets-polítics.

El Banc Hispà Americà posà domassos i llum elèctrica el dia de l'arribada. Pobres ocells de Banc! Mitja anyada més en obtenir l'augment acordat per la Comissió Mixta.

Al Parc Güell varen posar-hi banderoles per un cas.

Ben fet. Amb tres milions de pessetes que els ex regidors donaren a la família, val la pena de fer acte de *regocijo*...

Han vist *«Els Mosqueteros del Rei»*. Doncs és una obra d'època. Ara es prepara *«La Mosquitera de la Reina»*, lletra En Severiano i amb fuga d'En Escarpia, dos xicots que amb qüestió de teatraleries saben on tenen la mà dreta, i que el públic els coneix per lo que peguen... però ben fort...

A Sant Andreu hi ha un caporal de urbans, per cert jove i català *pur sang*, que fa anar més dret a tothom, que no deixa que s'atropelli a ningú, és reclud a fer complir la llei, i no deixar que regnin els abusos que segons en diuen ens toleraven per qüestions polítiques.

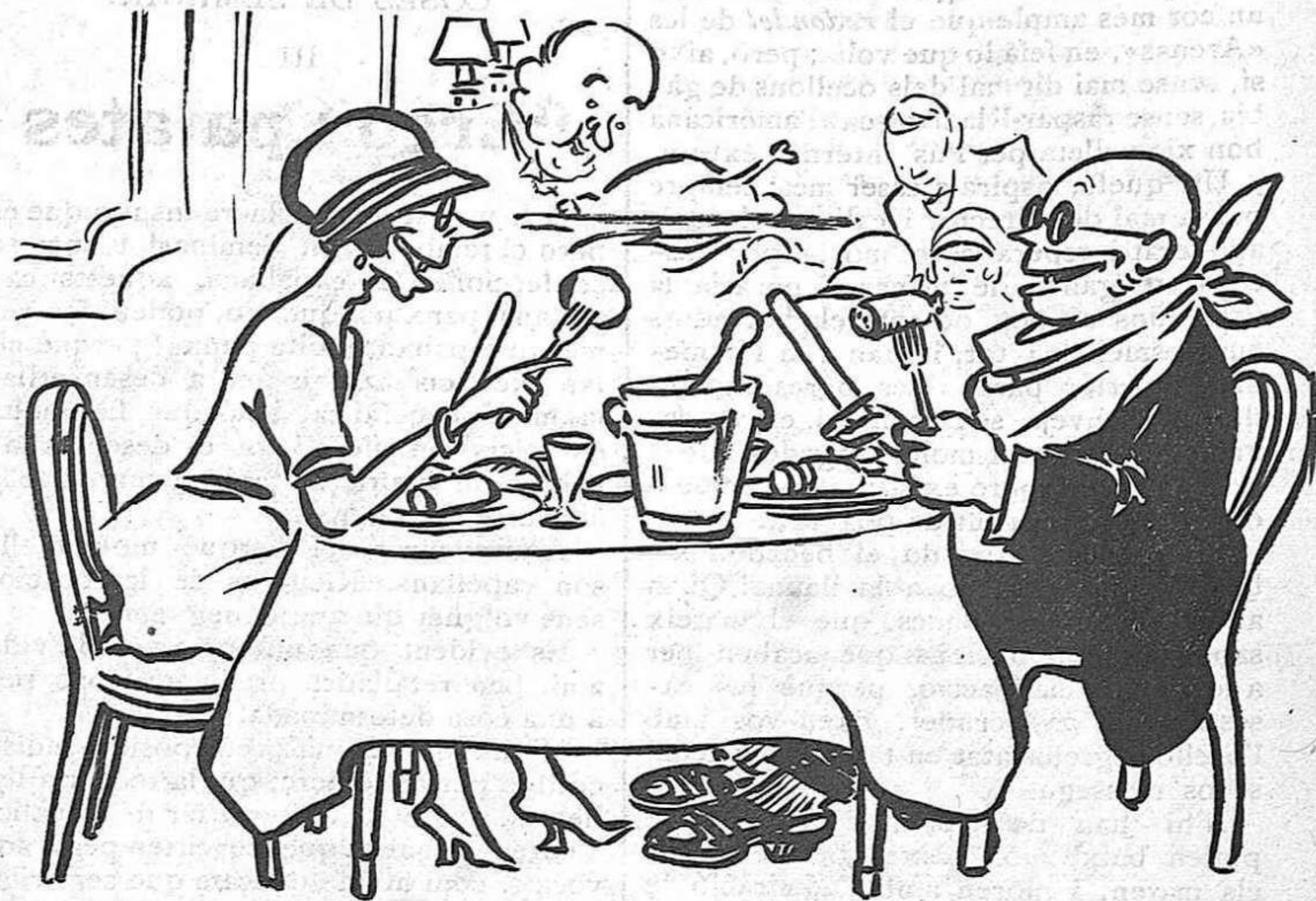
Es multava a un *«infringidor»*? Res. Se'l perdonava, perquè així era un vot per a les eleccions, mena de caciqueria dels senyors del «Centre Popular»...

Però, ara, no es permeten aquestes manganilles, i el principi d'autoritat comença pels guàrdies que atenen i respectant els drets dels veïns dels districte novè, acaben, de mica en mica, amb els escandalosos casos que eren una vergonya.

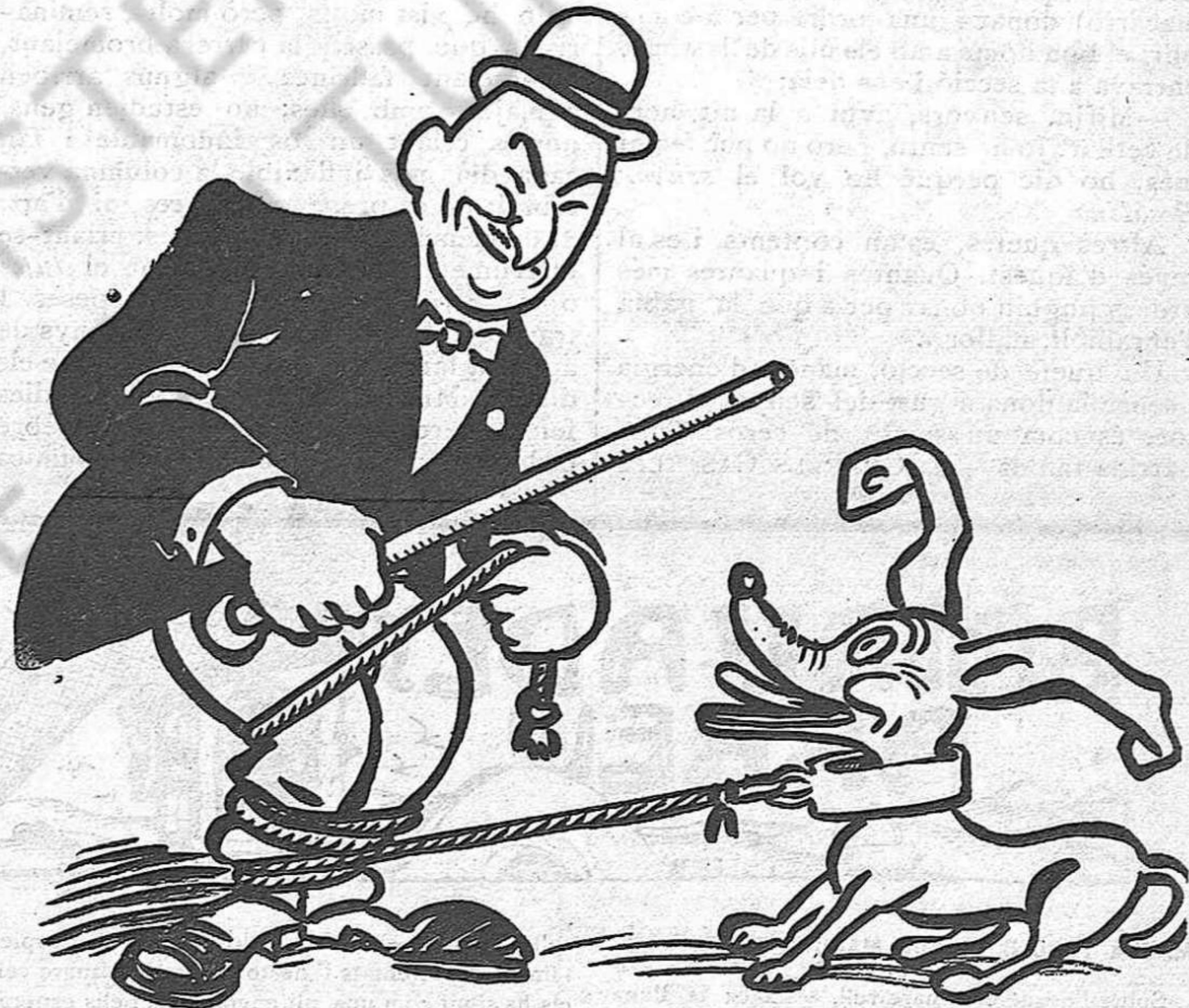
Ja era hora que vingúes un raig de Justícia, i aquesta fos degut a la vara d'un jove simpàtic, atent com és l'Arandas—que així hem sabut que es diu l'esmentat caporal.

En aquest temps d'anormalitat que estem atravesant es fa més obra i més eficaç que mai. Veritat que no es parla ni s'escriu com es parlava i com s'escriu ni com s'escriuria i es parlaria; però ara succeeix allò tan gran que deia el divi Maragall en l'«Elogi de la paraula», succeeix que mig dir una paraula, és dir-la més que dir-la del tot, perquè com que els esperits són ben compenetrats, lo demés ja ho endevinen i té més valor lo que s'endevina que no pas lo que es diu.

La setmana passada els jugadors van respirar una mica; van tenir un moment d'il·lússió, car s'otorgà permís per a jugar. Però la vida sempre és així: una il·lússió i prompte el desengany. Abans

El que no vol ésser lligat

—Mira, noi, que si em fas enfadar, tastaràs el bastó.

de rependre el joc vingú una contra-ordre prohibint-lo altra vegada.

Això fou objecte de molts comentaris i n'hem sentit un de força interessant, que també té el seu pic d'il·lússió i de desengany a l'hora. Diu que una senyoreta filla d'una elevada esfera havia de desocupar. Era tanta l'ànsia i l'alegria amb les quals esperaven un nen que perquè tothom en participés, determinaren concedir permís als jugadors, però, lo que són les coses, no va ésser nen; va ésser neña, i, adéu joc, adéu il·lusions!

PROPOSICIO INFAME

Un grup d'obrers que es diuen catòlics, acabats per un sacerdot de l'Església cristiana, s'ha dirigit al Directori amb una proposició que només pot fer-la un mal nascut, un monstre que no fos fill de dona.

Volen que es negui el dret de maternitat a les dones que han tingut un fill de l'amor.

Es tan inhumana aquesta proposició, que traspasa els límits de la crudeltat i no hi ha paraules que expressin la monstruositat d'aquestes. Ben segur que aquests obrers deuen ésser una bandada de pistolers dels que omplien de sang i dol la nostra ciutat, i si no ho són, tenen condicions per a ésser-ho.

Es contra les lleis humanes i divines el voler arrancar el fill d'una dona enganyada o burlada en amor, que pot ésser i és moltes vegades, tant o més honrada que moltes que ho semblen i no es troben en aquest cas.

Aquest sacerdot no sap o oblida la llei de Crist que predicava compassió i misericòrdia pels delinqüents.

S'ha d'ésser un veritable monstre sense consciència, sense cor ni seny per a portar a cap una proposició tan terrible que cap home ben nascut pot aprovar.

EN PREMSA:

ALMANAC DE
La Campana de Gràcia
per a l'any 1924

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.—Barcelona